

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. VII. Sacrum Miſſæ præcedere debet tanquam præparatio, oratio &
meditatio. Ponuntur ſeptem conſiderationes, ſingulæ pro ſingulis
hebdomadæ diebus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

puritate & perfectione, ipsis ministerijs conueniente.

Nec tamen etiam postquam benè se abluerit Sacerdos, existimare debet sufficientem se habere mundiciem; sed profunda potiùs humilitate se immundum iudicare, & quasi nauseam in Dei conspectu mouere, iuxta id, quod scribitur in Iob: *f Quid est homo, vt immaculatus sit, & iustus appareat natus de muliere: inter Sanctos nemo immutabilis, & caeli non sunt mundi in conspectu eius: quanto magis abominabilis & inutilis homo, qui bibit quasi aquam iniquitatem?* Quomodo igitur satis mundum me existimabo, vt labijs meis sacrum calicem attingam, & purissimum mei Saluatoris sanguinem bibam? *g Va mihi* (dicebat Ilias) *quia vir pollutus labijs ego sum, & in medio populi polluta labia habentis ego habito.* Vix autem Propheta hæc verba protulerat, cum volauit ad eum vnus de Seraphim, & in manu eius calculus, què tulerat de altari. *Et tetigit os eius, ac peccatum eius mundauit.* Commiseretur enim Dominus noster humilium, qui suam fatentur immundiciam, à qua cupiunt liberari: vt sancto ipsius altari mundè assistant: vt autem eos desiderij sui compotes faciat, communicat eis accensos Contritionis & amoris affectus, quibus amplius in sua puritate perficiantur.

¶ Iob. 15. 14.

¶ Iai. 6. 5.

CAPVT. VII.

SACRVM MISSAE PRAECEDERE DEBET TANQVAM

Præparatio, Oratio & Meditatio. Ponuntur septem considerationes, singule pro singulis hebdomadæ diebus.

AD MISSAM DIGNE CELEBRANDAM præmitti quoque debet insigne illud Sacrificium, de quo Dauid: *a dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo; eleuatio manuum mearum sit quasi Sacrificium vespertinum.* Potest autem hoc Sacrificium duobus modis offerri. *Primus* est legendo Psalmos & orationes vocales, quas Ecclesia ad hanc præparationem in ipso Missali proponit: legendo tamen eos cum animi sensu ac deuotione eo modo, quem post Horas Canonicas inferiùs indicabimus: *Secundus* modus est, per exercitium orationis mentalis, quæ magis propriè comparatur cum incenso, quod positum super prunas comburitur & dissoluitur: estque Sacrificium in Altari cordis offerendum: in quo (vt dicitur in Leuitico, & inferiùs amplius explicabitur) *b Ignis semper ardebit; quem nutriet Sacerdos subiciens sanctarum considerationum ligna mane per singulos dies;* & postquam benè erit accensus, imponetur incensum petitionum & orationum, quæ ascendant ad conspectum Dei. Officium itaque perfecti Sacerdotis debet esse: ipsi Sacro Missæ præmittere aliquam meditationem circa Diuina mysteria; variisque considerationibus sese exercere, quæ excitet varios cordis affectus, amoris, reuerentiæ, timoris, humilitatis,

¶ Psal. 140. 2.

¶ celestium
affectuum
¶ Leui. 6. 12
Tract. 3. c. 3.

Tom. 1.
tract. 4. s. 4.

fiduciæ, obedientiæ, & similes alios; ac denique concludere petitionibus & colloquijs cum Deo Domino nostro: vt impetret quod optat, possitque dignè ad sacrum Altare accedere. Huius rei praxim posuimus in tractatu de sacra cœmunionem cum varijs considerationibus, quæ iuuant ipsius præparationem per omnes hebdomadæ dies. Et speciatim positæ fuerunt septem considerationes, quæ completèbantur omnia, quæ in Sanctissimo hoc Sacramento continentur. In quibus meritiò Sacerdotes sese exercent, perpendentes in singulis non solum quod accipiunt; sed etiam quod offerunt: siquidem vtrumque in Missa faciunt. Accipiunt enim corpus Christi D. N. glorificatum, preciosum eius Sanguinem, Sanctissimam animam, ac Diuinam Personam infinitam, heroicæ eius virtutes, & satisfactiones, ac merita: & hæc eadem æterno Patri offerunt in hoc Sacrificio: & quidem priùs offerunt quàm suscipiant: quod si oblatio bene fiat, cœmunitio fit magis fructuosa.

SED quoniam argumentum hoc copiosissimum est, suauissimum, & utilissimum; addemus hic breues alias considerationes, Sacerdotibus magis accommodatas: vt breui illo tempore, quod expendunt in præparatione ad ipsam Missam, breuia aliqua puncta in promptu habeant, quibus pij, neque prolixioribus ratiocinationibus addicti, inescantur ac fontantur excelsis affectibus, qui hic insinuantur; qui autem fusioribus ratiocinationibus magis proficiunt, possint vela earum amplius extendere; & novas cogitationes inquirent, quibus novos excitent affectus. Singularem autem considerationum thema & fundamentum erit insignis aliquis Sacræ Scripturæ locus, qui memoriæ ita deseruiat, vt cœmunionem reliqua totum diem quasi festum agant ei.

c Psal. 75. 1.

I. Consideratio pro die Dominico.

a Ioan. 3. 16.

SIC DEVS dilexit mundum, vt filium suum vnigenitum daret. Quæ admodum Deus summum amorem suum erga mundum ostendit, dans ei filium suum vnigenitum, vt eius reparationis causa homo fieret, accipiens ad id tanquam instrumentum Beatissimam Virginem Dominicanam nostram, quæ vt Mater illum in suis visceribus concepit: ita mundus eundem summum amorem suum erga eundem mundum ostendit, dans ei eundem filium suum vnigenitum, quo alatur & sustentetur: vt itur autem ad hoc tanquam instrumento Sacerdote consecrante in Missa panem & vinum.

EL EVA igitur, ô anima mea, oculos tuos, vt attentius videas, quis ille sit, qui tanto amore hoc donum tibi largitur: & agnosces, esse Deum infinitum, æternum, & immensum, summè bonum, sapientem ac potentem, qui eo solo, quod se aspiciat, & amet, infinito gaudio perfruitur: vt opus non habeat quenquam alium diligere, vt ipse sit beatus; cuius amor non

in totis

in solis consistit verbis, sed in re ipsa: quia quemcumque amat, semper ei aliquid tribuit: quod, licet in se modicum videatur: magni tamen est valoris, eò quòd talis sit qui illud donat, tantoque amore donat. **A T T E N D E** etiam statim, quale donum hic det, dilectissimum scilicet ac preciosissimum, quod habebat: dat enim nobis vnigenitum filium suum, verum Deum & hominem: quia quò Deus, & quò est infinitus, sapiens, ac potens atque ipsemet eius Pater; quò homo autem habet omnes thesauros Sapientiae, & charitatis Dei: quamuis ad nos veniat, velo panis & vini tectus; quia non potuisset mundus infinitum eius splendorem intueri, & ferre. **P E R P E N D E** etiam, cui donum hoc adeò preciosum detur; & inuenies dari toti mundo, non solum Ecclesiae capitibus, Principibus, & Magnatibus terrae; sed Christianis omnibus, etiam si aliquibus valde abiectis, & qui magni fuerint peccatores: vt omnes illud in sua viscera immittant; vt nutriantur & confortentur gratis ac donis, quae in ea ingressum eis communicat. **A T T E N D E** denique per quodnam medium hoc donum detur, & videbis esse Sacerdotes, in quorum voluntate amabilissimus Deus suam posuit, statuens dare hoc donum, quancumque Sacerdos (quicumque ille sit) panem & vinum consecrauerit. Dat autem hoc donum non solum vt illud comedat, & sumat; sed etiam vt in Sacrificio illud offerat: & sic illud ei reddat in gratiarum actionem, ob tanti doni magnitudinem. O Deus in amando immense, & in donando profusissime! quis mihi det, ita te amare, sicut me amas; vt dem tibi quicquid à me petis! summo amore dedisti mihi summum quod habebas: nunc venio, vt cum omni cordis mei amore summum, quod possum, hoc est id ipsum quod mihi donasti, tibi de nudo offeram. Sic ostendam meum erga te amorem: eum filium tuum vnigenitum tibi obtulero; vt per eum summum tibi deferam honorem, gratiasque summas agam pro amore, quo illum mihi dedisti. Per tuum erga eum amorem oro supplex, vt me ita amore tuo accendas, vt semper & in omnibus tibi paream, & seruiam in aeternum. Amen.

II. Consideratio pro Feria. II.

Quod proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: quomodo non etiam cum illo omnia nobis donauit? Cur anima mea contritatis? cur me conturbas, audiens talia verba? Quid dubitas, ac diffidis, tale habens pignus & cautionem? considera infinitam liberalitatem Dei tui: qui ob amorem, quo te prosequitur, omnia quaecumque fecit, in tuum commodum destinauit: b Omnia (ait Apostolus) vestra sunt, siue Paulus, siue Apollo, siue Cephas, siue mundus, siue vita, siue mors, siue presentia siue futura: omnia enim vestra sunt: Vos autem Christi, Christus autem Dei. Cuius charitas eò usque peruenit, vt nec vnigenito filio, quem in sua aeternitate genuit, pepercerit, neque ab hac sua ordinatione voluerit exemptum,

2.

3.

4.

a Rom. 8. 32.

1.

b 1 Cor. 3.

2.

sed miserit in mundum, & commodi tui causa morti tradiderit. Neq; hic contentus quotidie eum mittit, & in cibum & potum ad te nutriendum tradit. **A T T E N D E** igitur quod in hoc dono simul omnia tibi tradit; & ac titulū, quo omnia obtineas. Hic. n. tradit tibi Angelos, qui te custodiant ac iuuent; dat suas gratias ac virtutes, quibus exoneris ac sanctificeris; dat tibi merita & satisfactiones filij tui, quibus defectum & paruitatem tuarum satisfactionum suppleas; tradit tibi vltimum rerum temporalium, in quo gradu eis indiges dat aternas, vt lpe eas obrinendi latificeris; dat seipsum tibi Deus infinitus, tanquam vltimum finem & beatitudinem preparam, qua nunc dulci contemplatione, postea verò clara visione fruaris. In pignus autem & cautionem horum omnium dat tibi vnigenitum filium suum, sub hoc velo latentem: qui tantum valet, quantum quidquid tibi promittit; & tu potes desiderare, vt satureris. Ne autem aliquid debitationis vestigium super sit, vult hunc eundem filium suum, tuā esse oblationem, quam ei quotidie offeras: vt quidquid petieris, impetrare possis. *c. Fili (ait Ecclesiasticus) in tua infirmitate ne despicias teipsum. Da suauitatem & memoriam similitudinū, & impingua oblationem quasi dicat. offerat Deo suaue olens Sacrificium, & electæ farinae memoriale: quæ erit valde pinguis oblatio. Quoddam autem Sacrificium hoc est, nisi Mistæ? in quo in odorem suauitatis offertur panis viuus, qui de cælo descendit, & pinguis vitulus humanitatis Sacratissimæ, quæ sit omnium tuarum infirmitatum medicamentum, & miseriarum remedium: Ne autem existimes hanc suauē ad eod oblationē à Deo despiciendā, eo quod sis tu, qui illā offerat ipsemet Dei filius per te, fungitur officio Sacerdotis, tecūq; illā offerat, vt petat & exaudiatur pro te & remuneret in te, quod ipse facit per te. O Pater supreme; quid vltra facere poteras, quā, fecisti vt me prouocares ad te amandū, & non abiiciendū animū, aut diffidendū, me obtenturū, quod tibi melius seruiā desidero. Tu vnigenito filio tuo nō pepercisti propter me, neq; ego vnica animæ meæ ac vitæ parca propter te. Totā ergo eā tu trado obsequio, & cū ea simul res omnes meas Accipe igitur oblationem hanc etsi vilē & abiectā propter filij tui oblationē, quæ adeo est preciosa.*

c. Eccl. 38. 9. 11.

a Ioan. 10. 11. 1. b Marc. 10. 18. Luc. 18. 19.

III. Consideratio pro Feria III.

EGO SVM PASTOR BONVS. *bonus pastor animam suam dat pro ovis suis.* O supreme Pastor, explica tu ipse, quis sis, & quomodo voceris bonus? nam cuidam adolescenti dixisti: *b nemo bonus, nisi vnus & solus Deus.* Sed ex hoc video, quod in re optimo teipsum appelles *Pastorem bonum*; es enim verus Deus; bonus per essentiam, & ipsamet bonitas infinita, & fons totius bonitatis, quæ in cælo & in terra communicatur. Cum igitur bonitas sit amoris obiectum: tu ob infinitam tuam bonitatem dignissimus es, qui amore infinito diligaris. O si haberē amorē infinitum, vt te pro meritis amarem. **S E D** explica mihi Domine, in quo ostendis te esse

bonum

bonū Pastorem? in quo tamē id ostēdere poteris: nisi cum facies summum quod potes pro ouibus tuis? descēdisti è cœlo, vt eas perditas quæreres; vitāq; tuā pro earum redemptione exponeres; Sanguineq; tuo earum debita persolueres. Neque his cōtētus, è cœlo quotidie descendis, vt eas pascas neq; alio quidē pastu, quā ipsomet corpore tuo; nec alio, potu, quā ipso-met Sanguine tuo. O charitatē absque mensura! O amorem ab omni lucro expeditū! alij pastores aluntur carnibus & lacte suarum ouium: tu autē Pastor bone, eas propria carne & sanguine alis. Dignus sanè titulo boni Pastoris; in quo solo tanta bonitas potuit inueniri! **S E D** adhuc aperi mihi, Dñe, quis mihi cibū hunc & potū adferat, vt eis alar & nutriat? O immēnsa cœlestis nostri Pastoris largitarem! qui ne pastus hic cœlestis in terra de esset curā eū è cœlo deferendi, ipsismet terræ habitatoribus cōmiser. Nam quicumq; Sacerdos Missā celebrat, in quacunq; terræ parte efficit, vt panis hic cœlestis è cœlo descendat, ad Christi oues alēdas. Quis mihi det, vt vera sim ouis tua: vt hoc Diuino pastu fruatur! **S E D** quid dicā, Deus meus: cum oues esse soleāt oblatio, quæ in Sacrificio mactātur in pastorū cōmodū: tu autē, pastor supreme, offers te ipsum in Sacrificiū, in ouium tuarū commodum. Ego igitur, Domine, vtrumque faciam: nam simul cum Sacrificio preciosi tui corporis & Sanguinis offeram me ipsum tanquam ouem tuā in Sacrificium, iugulās & extinguens in me ipso quicquid tibi aduersatur.

1 V. Consideratio pro Feria 1 V.

EGO SUM VITIS, vos palmites: qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructū multum. Perpēde primū Iesū Christū verū Deū & hominē esse vitē, ex qua & Esse, & virtutē omnē accipiūt homines, qui eius sunt palmites: modò tamen ipsi viti sint vniti. Sed quo modo vnitio hæc fieri poterit vite in cœlo permanente, palmitibus verò in terra? Tu o Deus omnipotēs; qui res valde à se inuicē distātes cōiūgere, & vnire nosti, id præstas, etiā si nulla illarū propriū deserat locū. Vitis. n. ipsa in cœlo manens, quotidie descendit, vt palmitib. suis in terra manentib. vniatur. Et quoniā vitis manere solet terra cooperta, descēdit etiā hæc panis & vini accidētib. tecta: & sic in domū iusti ingreditur, qui palmes est: cū quo per ineffabilem amoris vnionē coniūgitur. *Cōsidera* mox fructum ex eo proueniētē quod palmes cum hac vite coniūgatur. Qualis. n. vitis est, talis & virtus erit, quæ influit in palmitem; vt fructū ferat tali vite dignū. Ac proinde, qui est Christo Dño vnitus, fructus proferet Christo dignos; charitatis scilicet & misericordiar; tēperariar; & castitatis; obediētiar; & patientiar; ei similis, quæ fuit in Christo. Et quid mirū, quod hoc faciat Dñs ille, qui voluit se vitem appellare: siquidē voluit carnē suā esse verū cibū, & sanguinē suū verū potū? Qualis autē est cibus & potus, tales generat in sumentib. humores. Stude igitur quotidie te cōiūgere tuo Redēptori: vt copiose eius redemptionis fructū particeps fias. Alioquin eueniet tibi q̄ Palmiti à sua vite adscisso, qui nec fructum

fructum ferre potest, nec in vllum vsum valet; nisi, vt missus in ignem ardeat. Ita igitur: si à Christo te separes, nullum proferes meritum fructum, sed eris ignis inferni fomentum. TERTIO denique perpende Sacerdotes esse Diuinæ huius vnionis instrumenta; ipsi enim, dum verba Consecrationis proferunt, vitem è cælo deducunt; eamque palmitibus coniungunt, cum sacram porrigunt Communionem. Quare si Communiones, manebis intimè cum tuo Salvatore vnitus, ipse enim dixit: *b Quæ manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet: & ego in eo & viuet propter me,* sicut palmes ex vite viuunt, quamdiu est illi coniunctus. O Saluator dulcissime, palmes tuus sum, tecum vnitus esse cupio, & ad id ad tuam præsentiam venio; satis sit, quòd tamdiu à te separatum manserim: infere itaque me in teipsum, qui es vitis mea: vt per te viuam non iam vitam meam, sed tuam: viuente te in me, & me in te in ætænum. Amen.

V. Consideratio pro Feria. V.

E G O S Y M V I A, *veritas & vita.* O veritas æterna, constitue me in recta via, qua perueniam ad te vitam meam. Cumque hæc tria habeam in hoc Diuino Sacramento existens, & offeraris in hoc sancto Sacrificio: doceas me, qua ratione ea præstes, vt possim eis frui. Ego enim Saluator sum V I A salutis, & perfectionis tuæ; & per me eundem tibi ad Patrem meum; per me illi placebis, eum placabis gratiamque in oculis inuenies. Ego sum via, per quam ad vitam peruenies æternam, & ad præmium promissum peregrinantibus per fidem in hoc mundo. Ego via sum, per quam ad Sanctitatis culmen, & contemplationis montem ascenditur; per me obtinebis humilitatem, obedientiam, Patientiam, virtutum omnium perfectionem; remedium necessitatum tuarum corporalium, & spiritualium; & compos fies piorum tuorum desideriorum & abundantiam consequeris omnium bonorum temporalium & æternorum. Harum rerum quasdam obtinebis, cum hoc sacrificium offeres, alias sumendo me in hoc Sacramento. Attende, quòd ego sim viator peregrinantium: *b surge & comede: grandis enim tibi restat via, & in fortibus nec tibi huius peruenies vsque ad montem Dei Floreb; vbi arcana mea tibi sic Elie aperiam, & optatam pacem consequeris deuictis hostibus tuis.*

A T T E N D E etiam, quòd ego sim *veritas*, quam significabant omnia sacrificia, Sacramenta, & Cæremoniæ Legis Antiquæ; & in me inuenies veram sanctitatem, quam illa significabant, nec tamen largiebantur. Ego sum veritas in qua omnes veritates, quas firmiter credere debes, summariè continentur. Credens in me, omnia credis; hoc enim Sacramentum est per excellentiam mysterium Fidei; hic credis meam Diuinitatem, Omnipotentiam, & Maiestatem infinitam; processionem, qua prodeò à Patre

b Ioan 6.
17.

Ioan.
14.6.
1

b 3 Reg.
19.7.

2

meo; credis quoque incarnationem, Passionem, & mortem meam, eiusque fructus. Excita igitur fidem tuam, excipe me magna fide: & ipsa experientia agnosces veritatem Fidei. Sum etiam veritas infallibilis, quæ fallere neminem possum, nec prætermittere, quod promitto; in cuius rei pignus me ipsum colloco in hoc Sacramento, & sacrificio. Confidas in me, & nihil timeas: recipias me, & offer hanc oblationem: & certus esto, me facturum, quod dico; & redditurum, quod promitto. Sum denique veritas, cui conformari debent quicumque viuunt in veritate, sine fraude & fictione. Conformata & coapta opera tua meis; & non aberrabis in eis.

ATTENDE etiam, quod sum ipsamet VITA, sine qua quicquid est, mors est. Sum via spiritualis animæ tuæ; & ad hoc venio in Sacramento, ut qui me recipit, vitam habeat gratiæ, & vitam valde copiosam; sum vita corporis tui: quia ego sum resurrectio & vita. Et quamuis moriaris, resuscitabo te postea valde gloriosum; sum vita beata: & qui manducat me, viuet in æternum; quia habet in se vitam æternam: cum me habet, qui eam tuo tempore ei dabo, deducens eum ad correptandum mihi in regno Patris mei. Attende, quod ego sum vita, per quam tibi est viuendum; cui debes te conformare, & quam sequi oportet, dicendo cum Apostolo meo: *¶ Vno iam non ego: viuit verò in me Christus.* Denique, ego sum vita, quam omni studio querere debes in præmium omnium tuorum laborum. Nam æterna tua vita in eo consistit, ut me videas, & ames, & fruaris me. Recipe me cum viua fide: si enim ita me habes intra te, esque mecum vnitus: ego ero tibi *via, veritas & vita.* O bone Iesu, cum hoc desiderio accedo, ut te recipiam: esto quæso mihi *via*, ut nunquam impingam; esto mihi *veritas*, ne vnquam aberrem; esto mihi *vita*, ne vnquam moriar; sed tecum viuam ac regnem in æternum, Amen.

VI. Consideratio pro Feria VI.

QVAMDIU SUM in hoc mundo lux sum mundi. Hoc dicit Saluator dñm cæco illi à natiuitate voluit visum restituere, quod fecit, *exprensus in terram, & faciens lutum ex spūto, & lniens lutum super oculos eius.* Quo factò (ut ait S. Augustinus) significare voluit vnionem Personæ Verbi diuini, significati per spūtum ex ore procedens; cum natura humana, significata per terram, ex qua est formata. In cuius vnitionis virtute datur lux spiritualis cæcis: ac propterea Christus Dominus noster dicitur *lux mundi*: & idem officium præstat in hoc Sacramento, in quo ipsummet Verbum Incarnatum coniungitur cum accidentibus terrenæ substantiæ ut lucem conferat ipsi recipientibus. Tu autem anima mea, fidei oculis, quos hic Dominus tibi dedit, lustra omnia loca, in quibus ipse fuit, vel est; & inuenies semper fuisse, & esse lucem eorum. Quando factus est homo in mundo, cœpit esse lux mundi; in cuius signum, cum natus esset in Bethle-

5

Galat. 2.
10.Joan. 9. 1.
Et c. 8. 12.

T

hem

b Luc. 2. 9.
c Mat. 27.
45.

d Apoc. 21.
23.

e Isai. 9. 2.

a Mat. 1. 56.

hem, b *claritas Dei circumfulsit Pastores*. Et toto suæ prædicationis tempore hoc officium præstitit, donec in cruce expirauit: & tunc c *tenebræ factæ sunt super uniuersam terram, à sexta hora usque ad nonam*: in signum, quod abcessisset Magister, qui Sol erat, & lux mundi. Postea descendit in limbum, locum profundissimum & obscurissimum: in quo quamdiu facta lux fuit limbi, illuminans inferiores illas partes terræ, & eas conuertens in Paradisum; communicans animabus illis claram Diuinæ essentia: uisionem. Ipso autem inde exeunte, mansit limbus in perpetuis tenebris, & nocte. Postea ascendit in cælum Empyreum: ubi etiam fungitur officio Solis, illustrans omnes beatos. De illa enim cælesti Ierusalem ait S. Iohannes: quod d *Ciuitas non eget Sole neque Luna, ut luceant in ea. Nam claritas Dei illuminat eam, & lucerna eius est Agnus. Qui, quamdiu est in cælo, lux cæli; & quia nunquam desinet esse ibi, ideo nec illuminare desinet, neque ibi poterit esse unquam nox.*

2 Sed quid faciemus in mundo, o Agnus Dei, si semper in cælo maneat, nec ad nos redeas? Redi igitur Domine in mundum, ut sis lux in eo uenturum: sine te enim ubique sunt tenebræ. O Diuinæ charitatis cellarum: cuius immensa sapientia inuenire nouit modum, quo ille ipse Sol, qui superiorem illuminat mundum, non discedens inde, ueniat cotidie ad mundum hunc inferiorem tectus uelo Sacramentum: inde lucem emittat, quamuis non nihil obscuram; & quod amplius est, ita tectus ingrediatur viscera communicantis, quasi in quendam limbum, quem luce sua conuertat in Paradisum. Veni Domine, ueni ad uisitandam hanc animam, quæ habitat in tenebris, e *& in regione umbrae mortis*. Oriatur in ea lux tua, & Sol iste appareat ei: nam quamuis hac nube tectus ueniat, per eam emittet radios, qui sufficiant ad eam illustrandam, & accendendam, & conuertendam in cælum, propter æterni Regis præsentiam. Denique considera effectus, quos Diuinus hic sol luce sua efficit in anima, replens illam Diuinarum inspirationem splendoribus, quibus Fidei lumine amplius illustratur; gratiæ splendor augetur; charitatis ignis accenditur; & uirtutum omnium affectus extimulantur; cor læticia repletur: & causa est, cur potentiæ suæ munia exerceant, sicut qui in die cum decetia & honestate ambulat, horrens opera tenebrarum. Accede igitur, anima mea, ad Deum tuum: ut eius præsentia illustretis: exurge à somno, quo tenebris, ut Christus luce sua te illuminet.

VII. *Consideratio pro die Sabbati.*

ECCE SPONSUS VENIT, exite obviam ei. Si vis, anima mea, plene exequi, quod hæc vox tibi dicit: attende diligenter quis sit Sponsus qui uenit, & quæ illa Sponsa, quam accipiet, in quo eius sponsalia consistant, & quænam bona ex ijs resultent. Quem existimas esse sponsam

cuius hic nomē recitetur, quia est ineffabile & admirabile? Ipsūmet verbum Diuinum, quod è cælo venit in thalamum Virginis, in quo nuptias cum humana natura celebraret, coniungens eam secum in vnitare Personæ. Ipse igitur idem de cælo nunc descendit, & panis accedētibz tectus, cordis tui thalamum ingredi vult: vt in eo spiritualia tecum sponsalia ineat. Quis autē sponsus pulchrior esse potest, magis graciosus, ditior, potentior, sapientior, prudentior, magisq; bonis omnibus repletus, quā sit filius æterni Patris, splendor eius gloriæ: in quo repositi sunt thesauri omnes infinitarum eius diuitiarum? Quamuis autem tectus veniat, & exterius viliter vestitus, nō tamen est pauper: nam interius totā suam Maiestatem & amplitudinem adfert; & cū eadē gloria, quā habet in cælo, venit & manet in hoc Sacramento. Sed quid dices de anima tua, quā ipse vult in sponsam accipere? quantū ille habet pulchritudinis, tantū illa habet deformitatis. Ille est nitue candidior, illa nigra instar carbonis; ille est speciosus super filios hominum, illa Dæmonibus turpior: eò quòd culpis innumeris se maculauerit, sitq; multis sceleribus defædata. Et quænam maior iniquitas, quā adulterium commississe contra supremum hunc sponsū? Sed quænam contrā maior esse potest bonitas & benignitas in tali sponso, quā quòd parcat adulteræ, & iterum redeat, ad purā cum ea amicitiam in eundā? b Tu (ait Dominus) fornicata es cum amatoribus multis: tamen reuertere ad me, & ego suscipiam te. Purifica te ipsam per pœnitentiā, & accede ad communionem, & ego te in meam accipiam; & tanquam cum sponsa tecum agam. Nam c qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in illo. Quemadmodum enim vterq; coniunx sunt vna caro: ita anima & Deus sunt vnus Spiritus: vnus propter vnionem charitatis; vnus propter conformitatem voluntatū; vnus ob similitudinē in actionibus; vnus in rebus omnibus, quæ spectant ad alterum: quia vterq; eas accipit, quasi proprias. Ita vt anima dicat / d dilectus meus mihi & ego illi. Sed quis referre poterit bona, quæ hinc proueniunt? amicitia adeo intimā, familiaritatem adeo magnam in oratione, delicias contemplationis, fiduciam adeo certam in petendo, efficacitatem adeo magnam in obtinendo, quod petitur; solidam adeo rerū temporalium renunciationem, & voluptatem in solis æternis quaerendis; quantam lætitiā in aduersitatibus, quantum zelum in adiuuandis alijs? Sed cur laboro in referendis bonis, cum inter bonos sponso non sit bonorum partitio. Cum igitur anima sponsū habeat Deum, quomodo cum eo non habeat omnia? Attende igitur, ô anima, quod tuus iam accedat sponsus, exorna te ipsam, & exi obuiam ei, & quemadmodum corpus tuum sacris vestibus ornas: ita enitere, vt præclaris virtutibus spiritum ornas; ne repellaris ex nuptijs, non habens vestem, quæ dignam te faciat in eis manere.

1

2

b Ierem. 3.

c Ioan. 6. 57.

3

d Cæ. 2. 16.

4

25
81. 9.

